

אחרי 40 שנה

קובץ סיפורים חדש לאילנה היילי, וקדנית מצליחה בישראל בשנות ה-60

אילנה היילי. על קו שיקגוֹת"א

לוג כואב על חייו שנהרסו. סיפור אחד מתמקד בנערה צעירה שאינה מסוגלת להתגבר על מות אביה, שמת במלחמה. "הספר הוא התגלמות מוחלטת של זי־כרונותיי וכאביי", אומרת היילי בשיחת טלפון משיקגו, שבה היא מתגוררת כבר 40 שנה. "מובן שהדמויות עצמן מתוב־לות במאפיינים שאני הכנסתי כסופרת, אבל ההרס והסבל שהן חוות בגלל אוב־דן יקידיהן במלחמות שאובים ממקרים שקרו לי ולקרובים אלי. האבסורד הוא שלא התכוונתי בכלל להוציא את הסי־פורים האלה לאור. מאז ומתמיד כתב־תי למגירה, אבל אמי, זיכרונה לברכה, קראה את הסיפורים שלי והשביעה אותי שאוציא אותם לאור. לאחר שנפטרה, כמעין מתנת פרידה עבורה, התחלתי לעבוד עליהם באופן רציני."

טל מרמלשטיין

ב־30 שנים נדרשו לאילנה היילי כדי להוציא לאור בעברית ספר המקבץ את סיפוריה ושיריה. קריאה בספר החדש, "נבעת הסלעים", הרואה אור בימים אלה בהוצאת "פרדס", בתחלט מסביר למה: סיפוריה ושיריה לא קלים לקריאה, רוויים בכאב ומתי־פוצצים מרגש עז.

היילי אולי זכורה לישראלים רבים כרקדנית מחול מודרני מצליחה בהפקות של תיאטראות "הבימה" ו"הקאמרי", אבל בשנות ה־60 עזבה עם בעלה את הארץ לניו יורק, לאחר שקיבלה מלגת ריקוד מבית הספר היוקרתי על שם מרתה גרהם. באמריקה היא מצאה הש־ראה גם בעיצוב אופנה, בלימוד יוגה ואף בדוגמנות.

למרות הניתוק הממושך מישראל, ספרה של היילי מתאר בשפה גרושה ודרמטית הלך רוח ישראלי מאוד, שטורח גם לפרק בעדינות את אחד המיתוסים הישראליים המובהקים ביותר – הקיבוץ, על תהילתו ועל הקושי לחיות בו. סי־פוריה מתרחשים בעיתות של מלחמות ושל היפרדות. בסיפור הראשון בספר, "לחשושים", אנו מתוודעים לתודעתו המסוכסכת של חייל צעיר, הנמלט מוד־צבא היישר לקבר של אמו ופוצח במונר